

'DURACELL, MRS. TANAKA SAID'

FERDINANDO FREGA

DURACELL, ZEI MEVROUW TANAKA

De Japanse dood

The Art of Attraction · 12

Die dag was ik op het hoofdkantoor in Milaan. Ik moest de marketingmensen uitleggen hoe je een product kon verkopen door mensen er alleen aan te laten ruiken, iets waar nog nooit iemand aan had gedacht.

We verkochten verzorgingsproducten en hadden nooit enige band met voeding gehad. Maar wat logisch leek, stuitte in de werkelijkheid op een andere dimensie, waar fantasie met noir trouwde en ineens waarheid werd.

Het idee was dat als we een klant vroegen aan de tray van een product te ruiken, hij ons zou zeggen dat hij niets rook behalve geperst karton. En ik zou degene zijn die hem vertelde dat hij de geur van succes achter het merk alleen niet kon ruiken.

Ahahahahahahahah.

Maar laten we ons niet verliezen in de achtergrond. Daar gaat dit verhaal niet over.

Ik kwam net terug van mijn hotdog toen ik, precies bij de uitgang bij de portiersloge, mijn CEO tegenkwam die op het punt stond te vertrekken. Hij riep me bij zich en zei: “Frega, kom mee. Hou op met spelen met de marketingmensen, die zullen het nooit begrijpen, niet voordat ze je in het veld aan het werk zien. Kom, we gaan naar het vliegveld om een

Gillette-collega op te halen, de nieuwe CEO van Japan, mevrouw TANAKA.

“Je zult zien, ze is een aangename vrouw, en ze houdt van Calabrezen. Lang geleden had ze een vriend uit jouw streek; dat vertelde ze me op onze laatste bestuursvergadering in Boston.”

“Maar Dottore, ik spreek geen Japans, ik heb nooit vriendinnen gehad in die streken, ik zou niet weten hoe ik me moet gedragen of wat ik moet zeggen. Ik ben er nooit geweest.”

“Kom op, stap in, jij rijdt. We gaan naar Milano Malpensa en ik leg het je onderweg uit. Ik laat mijn secretaresse tegen iedereen die naar je vraagt zeggen dat je met mij op missie bent.”

We hadden ongeveer vijftig minuten weg voor ons, en hij begon me persoonlijke vragen te stellen: de familie, de kinderen, nieuws over mijn vader, die hij goed kende. Helemaal niets over het werk. Pas in de laatste tien minuten voor het vliegveld gaf hij me een paar technische details over wie er aankwam.

Mevrouw Tanaka had kort tevoren een verlies geleden, de dood van haar vader, en dit was een goede gelegenheid om onze deelneming te betuigen. Tussen de regels door kwam naar voren dat ze uit het wereldwijde bestuur van Duracell kwam en pas een paar kwartalen eerder deze verse benoeming bij Gillette had gekregen. Maar geen vermoeden van wat erachter zat, althans niet op mijn breedtegraden.

Ik zag haar aankomen: middelgroot, elegant, glimlachend. Mijn CEO begroette haar hartelijk met de rituele kus op beide wangen. Ik had die vertrouwelikheden niet en beperkte me tot een handkus, en ze glimlachte.

Ze vroeg eerst naar het toilet te mogen en daarna even aan een van de tafeltjes van de bar te gaan zitten, om iets te drinken en een paar woorden te wisselen.

Ze kwam even later terug, fris en nog geuriger dan daarvoor, en mijn CEO wendde zich tot haar om zijn deelneming te betuigen. Ze antwoordde:

“De dood is overal ter wereld hetzelfde, maar de filosofie van wie naar de dood kijkt en het verhaal van het leven vertelt, ligt voor een oosters volk heel ver van de westerse.” Wat bedoelde ze?

“Jullie huilen als jullie aan hem denken. Wij glimlachen als we zijn verhaal vertellen, want hij leeft in wat hij deed, niet alleen in wat hij was.”

Het was een nieuw en tegelijk moeilijk begrip. Ik verloor mijn evenwicht niet, maar ik had moeite het te verteren.

Toen wendde ze zich tot mij en zei, in perfect Calabrees dialect: “Capisci sti.”

Ahahahahahahahah.

Die twee bleven ongeveer tien minuten samen, in een privégesprek, en ik bleef aan haar woorden denken. Op haar weg terug langs mij nam ze afscheid en liep weg, en terwijl ze vertrok, riep ik haar luid na:

“Mevrouw Tanaka, capiscia aaaa.”

Ze glimlachte en liep weg.

Nog eens vijftig minuten in de auto om terug te komen op het hoofdkantoor. De CEO bleef stil, zei niets, en ik reed zonder vragen te stellen, tot hij op een gegeven moment tegen me zei:

“De Japanse collega zei me dat je een aangename man bent, maar dat ik voorzichtig met je moet zijn.” Waarom?

“Ze zei dat mensen zoals jij niet voor bedrijven werken, en ze ook niet leiden.” En wat doen ze dan?

Hij glimlachte en antwoordde: “Capisci sti.”

Ferdinando